

»Pst! Glej! Pazi! Že gresta dve izmed najhujših! Že pobirata kamne. Ubogi ptički!« Češnja je hitro povescila vejice, da bi zakrila, kar je bilo na vejah.

V tem je že zaklical vesel glas: »Poglej! — Ne vidiš? — Ščin-kavčevo gnezdo. — V rogovili pri deblu!«

»Aha, vidim, že vidim! Takoj bo na tleh.« In prvi kamen je letel med veje.

Črni trn pa je videl pred seboj le bose noge. Tiho je iztegnil dolge veje in zasadil močan trn v vsako peto.

Odskočile so noge. Po gozdu pa se je razlegal obupni klic: »Av! Av!« »Jojmene kača!« In bose noge so odhitele.

Ščinkavka pa je prihajajočem skrbnemu samcu razburjeno pravila o veliki nevarnosti in o dobrem delu spokorne trnjolice.

* * *

Odleglo je črnemu trnu. Odleglo je pa tudi sosedom. Preveč se jim je smilila gola trnjolica sredi cvetočega gozda.

Z večerno meglo so priplavale vile. Prihitela je najmlajša. Iskreno je pobožala črni trn: »Ubožec, zaradi mene si trpel! Kraljica ti odpušča!«

Sleherne veje in vejice se je dotaknila z nežnimi prstki. Črni trn je takoj začutil, da se mu novo življenje poraja po udih. Kljuvalo ga je po koreninah, skominalo po vejah, pretegovala so se mu vejice. Brstelo in poganjalo je vso noč, odpirali so se popki.

Drugo jutro se je začudil gozd, ko je videl, da si je skesani trn tako hitro oblekel snežno belo, rahlo, dehtečo haljo veselja — in da se mu je posrečilo skriti trnje. On pa je obljubil, da bo obrodil toliko dobrih češpljic kakor še nikoli. Še celo na jesensko gostijo je povabil sosede.

Mi pa pojdemo v Ribnico!

*Mi pa pojdemo v Ribnico!
po lesena rešeta.
Tamkaj veliko kuhlalnico
dala bo ribniška teta.*

*Bomo v rešetih nosili vodo,
jo iz naprstnikov pili,
a premešali s kuhlalnico jo
in z dovtipi jo ribniškimi zabelili!*

*Mi pa pojdemo v Ribnico
po lesena rešeta,
daleč je to korakov tri sto,
še čaka nas ribniška teta!*

Gustav Strniša.